

A woman with dark hair is shown from the chest up, wearing a white, thin-strapped dress. She is underwater, with light rays filtering through the water, creating a shimmering effect on her dress and skin. The background is a solid light blue color.

CAROLINE KEPNES

*TOSI-
RAKKAUS*

JATKOA NETFLIX-SARJALLE YOU
JA TRILLERILLE SINÄ

TAMMI

Caroline Kepnes:

Sinä (2015, suom. 2019)

Tosirakkaus (2016, suom. 2020)

Caroline Kepnes

TOSIRAKKAUS

SUOMENTANUT JUHA KARE

TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Hidden Bodies* ilmestyi Yhdysvalloissa 2016.

Copyright © Caroline Kepnes 2016

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Juha Kare 2020

Tammi on osa Werner Söderström osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-1071-1

Omistettu sinulle, äiti.

Kiitos elämästä.

1

Ostan Amylle orvokkeja. En ruusuja. Ruusuja tuovat töpeksijät. Tähän mennessä en ole töpeksinyt missään. Olen kelpo poikaystävä. Valitsin oikein. Amy Adam elää tässä hetkessä, ei jossain ruudun tuolla puolella.

”Orvokit ovat Rhode Islandin osavaltiokukkia”, kerron kukkia paketoivalle kaverille. Hän on huolimaton, hänen likaiset kätensä riipivät terälehtiä, minun terälehtiäni. Tervetuloa *New Yorkiin*.

”Onko näin?” hän hekottaa. ”Oppia ikä kaikki.”

Maksan käteisellä ja kannan orvokit ulos Itäiselle seitsemännelle kadulle. On kuuma toukokuuksi. Nuuhkaisen kukkia. *Rhode Island*. Olen ollut Rhode Islandissa. Kävin Little Comptonissa viime talvena. Olin lemmenkipeä, kauhuissani ajatuksesta että tyttöystäväni – *lepää rauhassa, Guinevere Beck* – oli vaarassa tunne-elämältään tasapainottoman ystävänsä vuoksi – *lepää rauhassa, Peach Salinger*.

Joku tuuttaa minulle; pahoittelen. Tiedän milloin vika on minussa, ja kun kävelee päin vilkkuvia liikennevaloja, omapahan on vika.

Aivan kuten vika viime talvena oli minun. Käyn virhettä läpi mielessäni kymmenkunta kertaa päivässä. Kuinka piileskelin yläkerran komerossa Salingerien talossa. Kuinka minulla oli tarve kusta, mutten voinut poistua komerosta. Joten kusin mukiin – *keramiikkamukiin* – ja laitoin mukin komeron kova-

puulattialle. Pakenin tilaisuuden tullen, eikä sitä käy kieltäminen: minä unohdin mukin.

Tuo päivä muutti minut. Ajassa ei voi palata taaksepäin ja muuttaa mennyttä, mutta eteenpäin voi mennä ja tulla ihmiseksi joka *muistaa*. Enää en jätä yksityiskohtia huomiotta. Muistan aivan tarkkaan hetken jona Amy Kendall Adam palasi Mooneyn antikvariaattiin ja elämäni. Näen hänen hymynsä, hänen vallattomat hiuksensa (vaaleat) ja hänen ansioluettelonsa (valheita). Siitä on nyt viisi kuukautta. Hän väitti hakevansa töitä, mutta minuahan hän tietenkin etsi. Palkkasin hänet, ja hän tuli ensimmäisenä työpäivänään ajallaan töihin mukanaan kierrelehtiö ja lista kirjaharvinaisuuksista jotka halusi nähdä. Hänellä oli lasinen säilytysrasia täynnä *supermarjoja*, joiden hän väitti auttavan elämään ikuisesti. Kerroin hänelle ettei kukaan elä ikuisesti ja hän nauroi. Hänellä oli herttainen nauru joka oli herkässä. Hänellä oli myös lateksikäsineet.

Poimin toisen niistä. ”Mitäs nämä ovat?”

”Ne ovat siksi etten tarvele kirjoja”, hän selitti.

”Haluan sinut myymälän puolelle”, vastasin. ”Tämä on ihan peruskauraa, enimmäkseen kirjojen hyllytystä ja kassan hoitamista.”

”Okei”, hän sanoi. ”Mutta tiesitkö että *Liisa Ihmemaasta* on olemassa yli *miljoonan dollarin* arvoisia painoksia?”

Nauroin. ”Ikävä tuottaa sinulle pettymys, mutta meillä ei ole *Liisaa* kellarissa.”

”Kellarissa?” hän kysyi. ”Sielläkö säilytät harvinaisuuksia?”

Mieleni teki laittaa käsi hänen ristiselälleen ja ohjata hänet alas häkkiin, jossa harvinaisuuksia säilytettiin laatikoissa. Halusin riisua hänet, lukita meidät sisään ja ottaa hänet. Maltoin kuitenkin mieleni. Annoin hänelle verotietolomakkeen ja kuulakynän.

”Tiedätkö, voitaisiin mennä kirppistelemään vanhoja kirjoja”, hän sanoi. ”Koskaan ei voi tietää mitä pihakirppiksiltä löytää.”

Hymyilin. ”Vain jos lupaat olla puhumatta kirppistelystä.”

Amy hymyili. Hän katsoi asiaa siltä kannalta, että jos hän kerran olisi täällä töissä, hän myös *panisi tuulemaan*. Hän tahtoi meidän menevän esikaupunkeihin kuolinpesien huuto-kauppoihin ja penkomaan tyhjiä pahvilaatikoita kadunvarsilla. Hän halusi tehdä *tiimityötä*, sillä siinä oppi tuntemaan toisensa niin hyvin ja nopeasti. Painutaan yhdessä tyhjiin tunkkaisiin huoneisiin, rynnätään ulos haukkaamaan raitista ilmaa, nauretaan ja sovitaan että ainoa mitä enää on tehtävissä on mennä ottamaan lasilliset. Meistä tuli tiimi.

Vanha rollaattoriaan työntävä nainen katsoo minua. Hymyilen. Hän osoittaa orvokkeja. ”Sinä olet kunnon poika.”

Sitähän minä olen. Kiitän häntä ja jatkan matkaa.

Amy ja minä aloimme seurustella muutama kuukausi sitten ollessamme Upper East Sidella erään vainajan olohuoneessa. Hän nyki minulle ostamansa – viiteen dollariin alennuslaputetun – laivastonsinisen bleiserin lievetä ja aneli minua luopumaan *seitsemästä sadasta* taalasta signeeratun ja rypistyneen *The Easter Paraden* vuoksi.

”Amy”, kuiskasin. ”Yates ei ole nyt in enkä näe että hetkeen tulee olemaankaan.”

”Mutta kun mä rakastan Yatesia”, Amy mankui. ”Tämä kirja on minulle ihan kaikki kaikessa.”

Tällaisiahan naiset ovat: tunteidensa vietävissä. Bisnestä ei voi tehdä tähän tapaan, mutta myöskään Amya, jonka suuret siniset silmät ja pitkät vaaleat hiukset ovat kuin suoraan Guns N’ Rosesin biisistä, ei voi katsoa ja sanoa samalla ei.

”Mitenköhän saisit sinut muuttamaan mielesi?” hän lirkkuteli.

Tuntia myöhemmin olin ylihintaisen *The Easter Paraden* omistaja ja Amy otti minulta suihin keskikaupungin Starbucksin vessassa, mikä oli romanttisempaa kuin kuulostaa koska me *pidimme* toisistamme. Kyseessä ei suinkaan ollut suihinotto; se oli *fellaatio*, ystävät hyvät. Hän nousi pystyyn ja minä kiskoin hänen lököttävät poikaystäväfarkkunsu lattiaalle ja lamaannuin. Tiesin

ettei hän välittänyt ajella sääriään jotka olivat usein sänkiset ja että hänen mukaansa maailmasta loppui *vesi*. Mutta silti tuhero tuli puun takaa. Hän suuteli minua. ”Welcome to the jungle.”

Tämä selittää hymyni kävellessäni ja kertoo mikä on avain onneen. Amyn kanssa olemme seksikkäämpi pari kuin Bob Dylan ja Suze Rotolo *The Freewheelin'* -albumin kansikuvassa ja tyylikkäämpi kuin Tom Cruise ja Pénélope Cruz *Vanilla Skyssa*. Meillä on projekti: keräämme *Portnoyn taudin* vanhoja painoksia. Se on yksi lempikirjoistamme, ja luimme sen yhdessä uudelleen. Hän alleviivasi suosikkikohtansa terävällä kynällä ja minä käskin hänen käyttää herkempää kynää.

”Minä en ole herkkä”, hän sanoi. ”Herkkyyks on syvältä.”

Amy on terävä kynä; hän on intohimoinen. Hän jumalauta rakastaa *Portnoyn tautia* ja tahtoo omistaa kaikki koskaan painetut kellastuneet kappaleet ja säilyttää ne kellarissa jotta vain Amy ja minä voisimme koskea niihin. Minun ei pitäisi varastoida jotakin nimikettä yli tarpeen, mutta minusta on mukava koinia Amya kellastuneista kirjoista muodostuneella seinustallamme. Philip Roth olisi mielissään. Amy nauroi kun kerroin sen hänelle ja sanoi että meidän pitäisi kirjoittaa Rothille kirje. Hänellä on hyvä mielikuvitus, ja sydän.

Puhelimeni soi. Gleason Brothers Electricians soittaa ilman-kostuttimesta, mutta se voi odottaa. Sain BuzzFeediltä meilin *päheiden indie-kirjakauppojen listasta*, mutta sekin voi odottaa. Kaikki voi odottaa kun elämässä on rakkautta. Kun voi vain kävellä pitkin katua kuvitellen mielessään tytön jota rakastaa alastomana kellastuneiden *Portnoyn tautien* muodostamalla kumpareella.

Saavun Mooneyn kirjakauppaan. Kello soi avatessani oven. Amy laittaa kätensä puuskaan tuijottaen minua vihaisesti; ehkä hän on kukille allerginen. Tai sitten orvokitkin ovat syvältä.

”Mikä mättää?” kysyn ja toivon ettei tämä olisi sitä, lopun alkua, jolloin naisesta tulee narttu, jolloin uuden auton tuoksu haihtuu.

”Kukkia?” hän kysyy. ”Tiedätkö mitä haluan mieluummin kuin kukkia?”

Puistan päättäni.

”Avaimet”, hän sanoo. ”Täällä oli juuri äsken kaveri jolle olisin voinut myydä Yatesin mutten voinut näyttää sitä koska minulla ei ole *avaimia*.”

Heitän kukat tiskille. ”Rauhoitu. Saitko numeroa?”

”Joe”, hän sanoo jalkaansa naputtaen. ”Mä rakastan tätä hommaa. Ja tiedän että olen blondi kun kerron pomolleni miten paljon tämä mua kiinnostaa. Mutta ole niin kiltti. Mä haluan avaimet.”

En sano mitään. Minun täytyy painaa tämä kaikki muistiin, laittaa se lukkojen taakse turvaan, musiikin vaimea humina – Rollareiden ”Sweet Virginia”, yksi suosikeistani – ja se millainen valo on juuri nyt. En lukitse ovea. En käännä Avoinnakylltiä ympäri. Kävelen tiskin toiselle puolelle, otan hänet syleilyyni, sormetan ja suutelen häntä ja hän vastaa suudelmiini.

En ole koskaan antanut kenellekään avainta. Mutta niin on määrä tapahtua. Elämäsi on määrä avartua. Vuoteessasi tulisi olla tilaa toiselle, ja kun tuo toinen tulee kuvaan, on sinun tehtäväsi päästää hänet sisään. Otan ohjat tulevaisuudestani. Maksan ylimääräistä noloista vaaleanpunaisista kukkakuvioisista avaimista. Ja kun laitan nämä pinkit metalliesineet Amyn kämmenelle, hän suutelee minua.

”Tiedän miten paljon tämä sulle merkitsee”, hän sanoo. ”Kiitos, Joe. Vahdin näitä henkeni kaupalla.”

Sinä iltana hän tulee luokseni. Katsomme yhden hänen typeristä leffoistaan – *Cocktailin*, kukaan ei ole täydellinen. Harrastamme seksiä ja tilaamme pizaa. Kotini ilmastointi lakkaa toimimasta.

”Pitäisikö soittaa jollekin?” hän kysyy.

”Paskat”, sanon. ”Muistopäivä on tulossa.”

Hymyilen painaessani hänet alas. Hänen ajelemattomat säärensä raapivat omiani, mutta olen jo tottunut siihen. Hän lipaisee huuliaan. ”Mitä sulla on mielessä, Joe?”

”Mene kotiin pakkaamaan laukku”, sanon, ”niin minä menen vuokraamaan meille pienen punaisen Corvetten ja me painutaan pois täältä.”

”Sä olet hullu”, hän sanoo. ”Mihinkä me sillä pienellä punaisella Corvettella mennään?”

Puren hänen niskaansa. ”Sittenpähan näet.”

”Kidnappaatko sä mut?” hän kysyy.

Jos tämä on sitä mitä hän haluaa, vastaus on kyllä. ”Kaksi tuntia aikaa. Lähde pakkaamaan.”

Todella hauska, todella kieroutunut

Joe Goldberg, kyynisten kirjakauppiaiden kuningas, vihaa Los Angelesia enemmän kuin huonoa kirjallisuutta. Mutta nyt rakkaus pakottaa hänet muuttamaan sinne. Kulissikaupunkiin, jossa ihmisten aivottomuuden ylittää vain heidän menestyksen nälkensä. Mutta Joe on valmis sopeutumaan joukkoon. Tosirakkaus kaiken voittaa. Jos vain Joe Goldberg saa määrätä tahdin.

Menestystrilleri *Sinä* esitteli lukijoille someajan terävimmän, hauskimman ja kuolettavimman kirjakauppiiaan, Joe Goldbergin. Itsenäisessä jatko-osassa Joen tarina jatkuu. Psykologisen trillerin ”pirullisin tempku on jättää meidät miettimään, rakastummeko toisessa ihmisessä itse asiassa vain omaan heijastukseemme”.

LITHUB.COM

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-1071-1